

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2032	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Τρίτη 15 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Νὰ σταματήση ἡ ἀσέβεια

«Τίς αὐτὴ ἡ ἀναβαίνουσα...; Τίς αὐτὴ ἡ ἐκκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος, καλὴ ὡς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος, θάμβος ὡς τεταγμένοι;» (Ἄσμ. 3,6· 6,10)

Εορτὴ καὶ πανηγυρις μεγάλη, ἀγαπητοί μου, σήμερα. Λαὸς πολὺς συρρέει στοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ νὰ ἐορτάσῃ καὶ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ γεγονός. Τιμᾶται πρόσωπο ἱερό. Καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ τιμᾶται σήμερα εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Ἡ Παναγία γιὰ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ἔχει **τελειῶς ἰδιαίτερη θέσι**: μέσα στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τιμᾶται μετὰ τὸν Θεό. Ὅποιος μπαίνει στὸν ὀρθόδοξο ναό, τὴν ὥρα ποὺ πατάει τὸ κατώφλι βρίσκεται στὰ οὐράνια. Ἐκεῖ, στὸν οὐρανό, νοητὸς ἥλιος εἶνε ὁ Κύριος, σελήνη ἡ Παναγία, ἀστέρια οἱ ἅγιοι καὶ οἱ πατέρες.

Τί εἶνε ἡ Παναγία γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία; Εἶνε ἡ γυναίκα τῆς ὁποίας ὁ Υἱὸς ἔθραυσε τὴν κεφαλὴ τοῦ δράκοντος κατὰ τὸ πρωτευαγγέλιο (βλ. Γέν. 3,15), εἶνε ἡ κλίμαξ ποὺ εἶδε ὁ Ἰακώβ νὰ ἐνώνῃ γῆ καὶ οὐρανό (βλ. ἔ.ἀ. 28,10-22), εἶνε ὁ «πόκος» τοῦ μαλλιού ποὺ εἶδε ὁ Γεδεὼν ἄλλοτε νὰ μένῃ δροσερὸς καὶ ἄλλοτε στεγνός (βλ. Κριτ. 6,36-40), εἶνε ἡ πύλη ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ εἰσέλθῃ μόνο ὁ Κύριος καὶ ποὺ κατὰ τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα «κεκλεισμένη» (Ἰεζ. 44,1-3), εἶνε.... **Πλήθος οἱ προφητικὲς εἰκόνες**. Ὁ Σολομὼν στὸ Ἄσμα ὁσμάτων ἔχει τὴν εἰκόνα τῆς σελήνης ποὺ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό (βλ. Ἄσμ. 3,6· 6,10)· ἂν εἶνε ὡραία ἡ σελήνη, πόσο μᾶλλον ἡ Παναγία!

Μοναδικὴ πράγματι ἡ θέσι καὶ ἡ τιμὴ της. Γι' αὐτὸ **πολλὲς εἶνε καὶ οἱ ἐορτές** της μέσα στὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος· στὶς 8 Σεπτεμβρίου τιμᾶται ἡ γέννησί της, στὶς 21 Νοεμβρίου τὰ εἰσόδιά της στὸ ναό, στὶς 25 Μαρτίου ὁ εὐαγγελισμὸς της, στὶς 26 Δεκεμβρίου ἡ σύναξις της. Καὶ σήμερα ἐορτάζουμε τὸ τέλος τοῦ ἐπιγείου βίου της, τὴν ἔξοδο τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὸν κόσμος, τὴν κοίμησί της.

Τί διδάσκει ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὴν κοίμησι τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου καὶ τί θὰ διδαχθοῦμε ἐμεῖς; Ἡ ἁγία Γραφὴ δὲν λέει κάτι γιὰ τὴν κοίμησι τῆς Παναγίας. Αὐτὰ ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα καὶ αὐτὰ ποὺ ψάλλουμε ἀπὸ ποῦ τὰ ἔχουμε; Μεγάλο ζήτημα. Ὅ,τι γνωρίζουμε γιὰ τὴν κοίμησι τῆς Θεοτόκου τὸ ἔχουμε ἀπὸ τὴν ἱερὰ παράδοσι.

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε σὰν τοὺς προτεστάντες, ποὺ δέχονται μόνο τὴ Γραφὴ· ἐμεῖς μαζὶ μὲ τὴν ἁγία Γραφὴ **δεχόμαστε καὶ τὴν ἱερὰ παράδοσι**. Πολλὰ πράγματα μέσα στὴν Ἐκκλησία τὰ ἔχουμε ἀπὸ τὴν ἱερὰ παράδοσι. Ἀπὸ τὴν ἱερὰ παράδοσι μάθαμε π.χ. τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς νὰ στρεφόμεθα πρὸς τὴν ἀνατολή, νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, νὰ δεχώμαστε τὰ συγκεκριμένα 27 βιβλία ὡς τὰ μόνα κανονικὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης κ.λπ..

Γιὰ τὴν κοίμησι τῆς Παναγίας **τί διηγεῖται ἡ παράδοσις**; Μετὰ τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψι τοῦ Κυρίου ἡ Παναγία ἔμεινε στὴ φροντίδα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Κατοικοῦσε σὲ ἕνα ταπεινὸ καλυβάκι καὶ κάθε βράδῃ συνήθιζε νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο. Ποῦ; Στὴ Γεθσημανῆ, στὶς ἐλιές. Ὅταν λοιπὸν ἔφθασε τὸ τέλος της, τὴν εἰδοποίησε ὁ Θεὸς δι' ἄγγελου. Ὅπως τότε στὴν ἀρχὴ «ἄγγελος πρωτοστάτης» (Ἀκάθ. ὕμν. Α) τῆς ἔφερε τὸ μήνυμα ὅτι θὰ γεννήσῃ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ τώρα ἄγγελος ἦρθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Τότε ὁ ἄγγελος κρατοῦσε κρίνο, σύμβολο τῆς ἀγνότητος· τώρα ὁ ἄγγελος δὲν κρατοῦσε κρίνο, ἀλλὰ κρατοῦσε φοίνικα, σύμβολο τῆς νίκης. Καὶ τῆς εἶπε· Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναχωρήσῃς.

Ἡ **προειδοποίησις** εἶνε ἔνδειξις τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ. Σὲ ἁγίους ἀνθρώπους ὁ Θεὸς στέλνει προειδοποίησι. Ὁ ἱερός Χρυσόστο-

μος π.χ. δὲν πέθανε στὸ θρόνο του, ἀλλὰ πέθανε στὴν ἔρημο. Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς ἐξόδου του εἶδε σὲ ὄραμα τὸν ἅγιο τῆς ἐπομένης ἡμέρας, τὸν μάρτυρα Βασιλίσκο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «*Θάρσει, ἀδελφὲ Ἰωάννη, αὐριο θὰ εἴμεθα μαζί*». Οἱ ἅγιοι ἔχουν σημάδια, καταλαβαίνουν ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος, καὶ ἐτοιμάζονται.

Τώρα στὴ νεώτερη ἐποχὴ, γιὰ τιμωρία μας, παρουσιάστηκε καὶ ὁ **αἰφνίδιος θάνατος**. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας εὐχεται καὶ «*ὕπερ τοῦ διαφυλαχθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ... αἰφνιδίου θανάτου*» (ἀρτοκλ.). Εἶνε κακὸ ὁ αἰφνίδιος θάνατος, εἶνε κεραυνὸς ἐν αἰθρίᾳ, μεγάλη συμφορά. Γιατί; Διότι δὲν προλαβαίνεις νὰ πῆς «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» (Λουκ. 23,42).

Πῶς λοιπὸν ἡ Παναγία ἄκουσε τὴν εἶδησι ὅτι θὰ πεθάνῃ; Σήμερα –κακῶς– χτυπᾶνε ξύλο· τὸν φοβόμαστε τὸ θάνατο, γιατί εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ. Ἀλλὰ ἡ Παναγία, ποῦ ἦταν τὸ κατ' ἐξοχὴν «*σκεῦος ἐκλογῆς*» (πρβλ. Πράξ. 9,15), **δέχθηκε τὴν εἶδησι μὲ χαρὰ**. Ὅπως μιὰ μάνα ποῦ πάει στὴν πόλι ὅπου τὸ παιδί της ἔχει ἀξίωμα πηγαίνει μὲ χαρὰ, ἔτσι καὶ ἡ Παναγία· πῆγαινε στὸν οὐρανό, ὅπου βασιλεύει ὁ Υἱός της.

Γενικά, γιὰ τὸν πιστὸ **ὁ θάνατος δὲν εἶνε τρομερός**. Γι' αὐτὸ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ὁ τόπος ὅπου θάβονται οἱ νεκροὶ λεγόταν «*κοιμητήριον*», ὄχι «*νεκροταφεῖον*»· καὶ στίς ἐπιγραφὰς τῶν τάφων δὲν ἔγραφαν «*Ἀπέθανε*», ἀλλὰ «*ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ*». Ὁ ὕπνος, λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, εἶνε ἕνας μικρὸς θάνατος, καὶ ὁ θάνατος ἕνας μεγάλος ὕπνος.

Στὸ διάστημα λοιπὸν τῶν τριῶν ἡμερῶν, ποῦ τῆς ἀπέμεναν νὰ ζήσει στὴ γῆ, ἡ Παναγία μία σκέψι εἶχε· πῶς θὰ προετοιμάσῃ τὸν ἑαυτό της. Γι' αὐτὸ μοίρασε ὅ,τι εἶχε στοὺς φτωχοὺς. Γιατί τὸ καλύτερο διαβατήριον γιὰ τὸ ταξίδι στὸν ἄλλο κόσμον εἶνε ἡ **ἐλεημοσύνη**. Ἐλεημοσύνη βέβαια ὄχι ἀπὸ τὰ κλεμμένα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν τίμια δουλειὰ καὶ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου· ἐλεημοσύνη ὄχι ψίχουλα, ἀλλὰ γενναία εἰσφορά· ἐλεημοσύνη ὄχι μετὰ θάνατον, ἀλλὰ τώρα ἐν ζωῇ. Ἔτσι καὶ ὁ καθένας μας ὅπως ἡ Παναγία νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ στὸν κόσμον.

Διδακτικὸς ἀκόμη εἶνε καὶ ὁ **τρόπος ποῦ ἔγινε ἡ κηδεῖα** τῆς Θεοτόκου. Μήπως φαντάζεστε ὅτι εἶχε τρομπέττες καὶ κόσμον πολὺ; Ἡ κηδεῖα τῆς ἦταν κηδεῖα μιᾶς φτωχιάς γυναίκας, ἀλλὰ εἶχε ἕνα μεγαλεῖο ἀφάνταστο. Τὴν συνώδευαν ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. «*Ἀπόστολοι ἐκ περάτων*» ἔφθασαν (ἐξαποστειλ.). Μὲ ἀσύρματο πνευματικὸ εἰδοποιήθηκαν καὶ ἦρθαν σὰν ἀετοί. Καὶ οἱ φτωχοὶ ποῦ εἶχε βοηθή-

σει, καὶ οἱ ἀπόστολοι ποῦ ἦρθαν ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ἄγγελοι ποῦ κατέβηκαν ἀπὸ τὰ οὐράνια, ὅλοι μαζί ἔψαλαν.

Συνέβη ὅμως κατὰ τὴν κηδεῖα καὶ ἕνα θλιβερὸ γεγονός. Ἐνας **Ἑβραῖος** ἄρχισε νὰ τὴν ὑβρίζῃ. Πλησίασε δὲ τὸ σκῆνωμα καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια του νὰ τὸ ἀνατρέψῃ. Ἀλλὰ μέχρι ἐκεῖ ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ἀσέβεια του. Μόλις πῆγε ν' ἀπλώσῃ τὰ βέβηλα χέρια του, ἕνα κρᾶκ ἀκούστηκε καὶ ἄγγελος τοῦ ἔκοψε τὰ χέρια. Ἄν πάτε στὸ Ἅγιο Ὄρος, θὰ τὸ δῆτε αὐτὸ νὰ εἰκονίζεται.

* * *

Ἀλλὰ ἐγώ, ἀδελφοί μου, ἔχω λύπη, μιὰ λύπη καίει τὴν καρδιά μου. Διότι τὴν ἀσέβεια, ποῦ πῆγε νὰ κἀνῃ ὁ Ἑβραῖος μιὰ φορά, τὴν ἐπαναλαμβάνουμε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι τώρα ἀμέτρητες φορές. 8.000 περίπου χωριὰ ἔχει ἡ Ἑλλάδα· δεῖξετε μου ἕνα, στὸ ὁποῖο νὰ μὴν ἀκούγεται ἡ **βλαστήμια** κατὰ τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου. Παντοῦ, ἀκόμη καὶ πάνω στὰ ἀεροπλάνα βλαστημοῦν. Καὶ αὐτὰ ποῦ; Στὴν ἁγιασμένη Ἑλλάδα! Πρὶν 200 χρόνια ἐδῶ κατοικοῦσαν ἁγιασμένες ψυχές. Οὔτε ἕνας Ἕλληνας δὲν βλαστημοῦσε. Γι' αὐτὸ ἔπειτα μᾶς τιμώρησε ὁ Θεός. Δύο ἔθνη ἦταν τὰ πιὸ βλάστημα, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλλάδα. Ἀλλὰ στὴν Ἰταλία ὁ πάπας καὶ ἡ κυβερνήτες ἀπαγόρευαν τὴ βλαστήμια, καὶ μείναμε τώρα μόνο ἐμεῖς. Ποῦ εἶνε ἡ εὐλάβεια καὶ ὁ σεβασμὸς μας στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο; Δὲν εἴμαστε ἀναρχικοὶ, ἀλλὰ θὰ πῶ τοῦτο· ἄς τολμήσῃ κάποιος νὰ πῆ κακὸ λόγο γιὰ τοὺς ἄρχοντές μας. Καὶ τί εἶνε οἱ ἄρχοντές μας μπροστὰ στὴν Παναγία μας· ἕνα μηδέν. Δὲν εἴμαστε χριστιανικὸ κράτος· χρειάζεται ἔμπρακτη πίστι στὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία μητέρα του. Διότι σὰς προειδοποιῶ, θὰ ἔρθῃ τιμωρία. Μακροθυμεῖ ὁ Θεός· ἂν θέλῃ, μπορεῖ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Τὸ δαχτυλάκι της νὰ κουνήσει ἡ Παναγία, θὰ φουσκώσει ἡ θάλασσα, οἱ πέτρες θὰ γίνουν φῖδια.

Ἀδελφοί μου, ἡ Παναγία παρακαλεῖ ἂν εἴστε Χριστιανοί, ἂν εἴστε πιστοὶ στὸ Θεό, ἂν συγκινήσθε, σταματήστε νὰ βλαστημᾶτε, καὶ μὴν ἀφήνετε κανένα στόμα νὰ βλαστημᾷ τὴν Παναγία. Ἄν ἀκουστῇ κανεὶς νὰ βλαστημᾷ, ἔχεις χέρι; χτύπα τὸ βλάστημο. Χέρι, ποῦ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο, θὰ ἀγιάσῃ. **Νὰ πάψῃ** ἐπὶ τέλους ἡ βλαστήμια, αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀσέβεια.

Εὐχομαι στὸ Θεό, ἡ πατρίδα μας νὰ γίνῃ **μιὰ κιθάρα** ποῦ θὰ ψάλλῃ γιὰ τὸν Κύριον· «*Ἵμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Δαν. προσ. τριῶν παιδ.)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν μητροπολιτικὸ ἰ. ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Θηβῶν τὴν 14-8-1963 ἐσπέρας. Καταγραφή καὶ σύντμησης ἐξ ἀκρόασης ἀπὸ ραδιοφωνικὴ μετάδοσι 8-8-2005, σελιδοποιήσις 22-7-2017.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2034	Τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Πέμπτη 24 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Προφητεῖες τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ

Θὰ προσπαθήσω, ἀγαπητοί μου, νὰ μιλήσω ἀπλᾶ, ὥστε νὰ μὲ καταλάβῃ κ' ἓνα παιδί.

Τὰ θέματα εἶνε πολλά. Ἄπ' ὅλα τὰ θέματα διαλέγω, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς **τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**, νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μερικές μόνο ἀπὸ τὶς **προφητεῖες** τοῦ ἁγίου.

Ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἀδελφοί μου, ὅσα γράμματα κι ἂν μάθουμε, δὲν ξέρουμε τί θὰ γίνῃ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα· εἴμαστε σὰν τοὺς τυφλοπόντικες, δὲν βλέπουμε πὶὸ πέρα. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶχε μάτια πνευματικά. Πετοῦσε ψηλά, ἔβλεπε μακριὰ σὰν ἀετός, καὶ προεῖδε πράγματα, ποὺ ἔγιναν ὕστερα ἀπὸ 100 - 200 χρόνια, πράγματα ποὺ γίνονται στὶς ἡμέρες μας. **Ἦταν πράγματι ἅγιος μὲ χάρισμα προφητικό.**

Προεῖδε ὅτι θὰ ῥθοῦν ἡμέρες δύσκολες, ὅτι θὰ ῥθῆ μεγάλο κακὸ στὸν κόσμο. Καὶ ποιό εἶνε αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ· ὅτι **οἱ ἄνθρωποι θὰ πάψουν νὰ ἀγαποῦν τὸ Θεό.** Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, πῶς οἱ ἄνθρωποι θὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Θεό; ποιὰ θὰ εἶνε ἡ αἰτία;

✓ Τὸ λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· «**Τὸ κακὸ θὰ σᾶς ἔρθῃ ἀπὸ τοὺς διαβασμένους**» (ἐπισκ. Αὐγ. Καντιώτου, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθήναι 2013^ο, πρ. 54, σ. 308), ἀπὸ **τὰ ἄθεα γράμματα.** Καὶ τὸ εἶδαμε αὐτό. Δὲν κατηγορῶ τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ μερικοὶ μάθαιναν λίγα γράμματα καὶ κατόπιν γύριζαν στὰ χωριά κι ἄνοιγαν τὸ στόμα τους κ' ἔλεγαν πῶς δὲν ὑπάρχει Θεὸς καὶ πῶς αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε τάχα ἡ ἐπιστήμη. Μεγάλο ψέμα. Οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν στὸ Θεό. Κάθε σπίτι ἔχει τὸν κατασκευαστή του, καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι τοῦ σύμπαντος τὸ κατασκεύασε ὁ Θεός· «**Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός**», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἐβρ. 3,4).

✓ Εἶπε ἀκόμη ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ὅτι θὰ ῥθῆ **μεγάλῃ πείνᾳ**· τέτοια πείνα, ποὺ γιὰ μιὰ φούχτα ἀλεύρι θὰ δίνῃς μιὰ φούχτα χρυσάφι. «**Μιὰ χούφτα μάλαμα μιὰ χούφτα ἀλεύρι**» (ἔ.ἀ. πρ. 40, σ. 306). «**Λυπηρὸν εἶνε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ σήμεραν αὔρι-**

ον καρτεροῦμεν δίψες, πείνες μεγάλες ποὺ νὰ δίδωμεν χιλιάδες φλουριά καὶ νὰ μὴν εὐρίσκωμεν ὀλίγον ψωμί» (ἔ.ἀ. πρ. 75, σ. 312). «**Ἄν βρίσκουν στὸ δρόμο ἀσήμι, δὲν θὰ σκύβουν νὰ τὸ πάρουν· γιὰ ἓνα ὅμως ἀστάχυ θὰ σκοτώνωνται ποιός νὰ τὸ πρωτοπάρῃ...**» (πρ. 53, σ. 308). Καὶ τὰ εἶδαμε αὐτά, ἀδέρφια μου, στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς· ἐγὼ εἶδα παιδί στὴν Κοζάνη, στὴν Ἑστιά τῶν σισσιτίων, νὰ σαλιώνῃ τὸ δάχτυλο καὶ νὰ σκύβῃ νὰ μαζεύῃ ψίχουλα γιὰ νὰ χορτάσῃ. Πέρασε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, μὰ θὰ εἶμαι ψεύτης ἂν δὲν σᾶς πῶ μιὰ ἀλήθεια· ὅτι θὰ ῥθῆ κάποια πείνα στὴν πατρίδα μας χειρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς Κατοχῆς. Καὶ θυμηθῆτε τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. Καλότυχοι δὲν θὰ ἔνε αὐτοὶ ποὺ κάθονται στὶς μεγάλες πόλεις –μὴν τοὺς μακαρίζετε αὐτούς–, ἀλλὰ ὅσοι θὰ κάθωνται στὴν ὑπαιθρο. Οἱ πόλεις θὰ ἀδειάσουν, θὰ μείνουν ἔρημες, μόνο σκυλιὰ θὰ ἀλυχτᾶνε μέσα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὴν Ἀθήνα.

✓ Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς πρὶν διακόσα χρόνια ἔκανε προφητεῖες **γιὰ τὶς ἀνακαλύψεις τῶν ἡμερῶν μας.** Τί εἶπε· «**Θὰ ῥθῆ καιρὸς ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ ὀμιλοῦν ἀπὸ ἓνα μακρινὸ μέρος σὲ ἄλλο, σὰν νᾶνε σὲ πλαγινὰ δωμάτια, π.χ. ἀπὸ τὴν Πόλι στὴ Ρωσία**» (πρ. 119, σ. 318)· ἐννοοῦσε τὰ **τηλέφωνα** καὶ τὸν ἀσύρματο, ποὺ τότε δὲν ὑπῆρχαν.

✓ Εἶπε ἀκόμη ὁ ἅγιος· «**Θὰ δῆτε στὸν κάμπο ἀμάξι χωρὶς ἄλογα νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν λαγὸ**» (πρ. 117, σ. 318)· ἐννοοῦσε τὰ **αὐτοκίνητα.**

✓ Εἶπε ἐπίσης ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὅτι «**Θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποὺ θὰ διευθύνουν τὸν κόσμον τὰ ἄλλα καὶ τὰ μπάλαλα**» (πρ. 44, σ. 307)· τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ ἔχουν ἀξία, γιὰ τὴν θὰ κυβερνοῦν οἱ **μηχανές**, «**τὰ ἄλλα καὶ τὰ μπάλαλα**».

✓ Εἶπε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· «**Θὰ δῆτε νὰ πετᾶνε ἄνθρωποι στὸν οὐρανὸ σὰν μαυροπούλια καὶ νὰ ρίχνουν φωτιὰ στὸν κόσμον...**» (πρ. 120, σ. 318-9)· ἐννοοῦσε τὰ πολεμικὰ **ἄεροπλάνα.** Αὐτὰ δὲν γράφτηκαν ἐκ τῶν ὑστέρων· τὰ εἶπε τότε καὶ βγήκανε τώρα.

✓ Σπουδαῖα ἀκόμη εἶνε κι αὐτὰ πού εἶπε γιά **πολέμους** καί **ἐξοπλισμούς**. «Θά ἔρθῃ καιρὸς πού θά φέρῃ γύρες ὁ διάβολος μὲ τὸ κολοκύθι του» (πρ. 84, σ. 313)· καὶ πράγματι οἱ **πύραυλοι** καὶ τὰ διαστημόπλοια μοιάζουν μὲ κολοκύθι.

✓ Προφήτευσε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ὅτι θά γίνῃ ἕνας φοβερός **πόλεμος**, ὁ τελευταῖος, πού «οἱ βράχοι καὶ οἱ λάκκοι θά εἶνε γεμᾶτοι κόσμος» (πρ. 73, σ. 312), «γεμᾶτοι φεύγοντας» (πρ. 28, σ. 305).

✓ «Στὴν Πόλι θά χυθῇ αἷμα πού τριχρονίτικο δαμάλι θά πλέξῃ (=πλεύση)» (πρ. 58, σ. 308)· θά χυθῇ τόσο **αἷμα**, ὥστε θά κολυμπήσῃ τὸ μοσχάρι, θά φτάσῃ μέχρι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου.

✓ Καὶ εἶπε ἀκόμα, ὅτι **ἡ γῆ θά ἀραιώσῃ**. «Μετὰ τὸν πόλεμον οἱ ἄνθρωποι θά τρέχουν μισὴ ὥρα δρόμο, γιὰ νὰ βρίσκουν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν κάμουν ἀδελφός» (πρ. 76, σ. 312). Θά σκοτωθοῦν τόσο πολλοὶ ἄνθρωποι, ὥστε θά περπατᾶς καὶ δὲν θά βρίσκῃς ἄνθρωπο.

Μὴ φοβηθῆτε, ἔλεγε στοὺς πιστοὺς ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· στὸ τέλος δὲν θά νικήσῃ ὁ διάβολος, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι θά τιμωρηθοῦν· θά νικήσῃ ὁ Χριστὸς καὶ αὐτὸς θά βασιλεύσῃ στὴ γῆ.

✓ Κάπου ἔξω ἀπ' τὰ Γιάννενα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς συνάντησε ἕνα παιδί 17 - 18 χρονῶν πού ἔβασκε πρόβατα. Πλησίασε τὸν ἅγιο καὶ τοῦ λέει· —Δὲ μοῦ λές, παπούλη, τί θά γίνω ἐγώ; Τὸν κοίταξε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, τὸν ζύγισε, καὶ τοῦ λέει· — «Θά γίνῃς μέγας ἄνθρωπος... Καὶ στὴν Πόλι θά πᾶς, μὰ μὲ κόκκινα γένεια» (πρ. 115, σ. 317). Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν ὁ Ἀλῆ πασᾶς. Μεγάλωσε, ἔφυγε ἀπὸ τὰ βουνά, πῆγε κάτω, ἔγινε πασᾶς· τυράννησε, ἔσφαξε, ἔπνιξε, ἀτίμασε, ἔβαψε τὰ χέρια του στὸ αἷμα. Ἀπέκτησε πλοῦτο, γέμιζε πιθάκια χρυσάφι, ἔκανε κάστρο στὸ νησὶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἔγινε θηρίο μέγας, ὑπερηφανεύτηκε, ἔως ὅτου ἐπαναστάτησε κ' ἐναντίον τοῦ σουλτάνου. Κι ὁ σουλτᾶνος διέταξε τὰ στρατεύματά του, τὸν πολέμησαν, τὸν ἔπιασαν, τὸν σκότωσαν, καὶ τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε τὸ κεφάλι του κομμένο στὴν Πόλι. Τὸ ἔβαλαν αἰμόφυρτο πάνω σ' ἕνα πάσσαλο νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος, τὸ πέρασαν ἀπὸ τὰ Γιάννενα καὶ ἄλλες πολιτεῖες, καὶ τέλος ἔφτασε στὴν Πόλι μὲ κόκκινα τὰ γένεια. Ἔτσι καὶ αὐτὸς ὁ προφητικὸς λόγος τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἔγινε πραγματικότης.

✓ Εἶπε ἀκόμα ὁ ἅγιος κι αὐτὴ τὴν προφητεία· «Μετὰ τὸ γενικὸ πόλεμο θά ζήσῃ ὁ λύκος μὲ τ' ἄρνι» (πρ. 60, σ. 308). Εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ βοσκήσῃ λύκος μὲ ἄρνι καὶ νὰ μὴν τὸ φάῃ; Τί ἐννοοῦσε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς; Ὑπάρχουν δύο λογίων λύκοι. Ὑπάρχει ὁ λύκος πού ξέρετε, στὰ βουνά· ὑπάρχει ὁ μὲν κ' ἕνας ἄλλος λύκος, ὁ κακὸς καὶ διεστραμμένος ἄνθρωπος· ὁ φονιάς πού βάφει

τὰ χέρια του στὸ αἷμα, αὐτὸς πού παλαμίζει τὸ Εὐαγγέλιο στὰ δικαστήρια, αὐτὸς πού βλαστημάει τὰ θεῖα, αὐτὸς πού δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία, αὐτὸς πού δέρνει τὴ γυναῖκα του καὶ τυραννάει τὰ παιδιά του, ὁ χαρτοπαίκτης, ὁ ἄσωτος, αὐτὸς πού δὲν ἔχει μέσα του Θεό. Αὐτοὶ εἶνε τὰ θηρία τὰ μέγαρα· μὰ θά ῥθῇ μέρα πού κι αὐτοὶ θά γονατίσουν μπροστὰ στὸ Χριστό, ὅλοι αὐτοὶ οἱ λύκοι θά γίνουν ἄρνια, καὶ ὅλος ὁ κόσμος θά γίνῃ ἕνα μαντρί μέγας μὲ πρόβατα ἡμερᾶ, πού θά ἔχουν ἕνα ποιμένα, τὸ Χριστό.

* * *

Τελειώνοντας, ἀγαπητοὶ μου, τονίζω δύο πράγματα πού **ἀποδίδονται** στὸν ἅγιο Κοσμᾶ.

● Πρῶτον. Τὸν ρώτησαν κάποτε· —Πότε θά γίνῃ τὸ μέγας κακός; Καὶ ἀπήντησε· —“Ὅταν θά δῆτε **ν' ἀδειάζουν οἱ ἐκκλησιᾶς καὶ νὰ γεμίζουν οἱ φυλακές**. Στὴν τουρκοκρατία, χωρὶς καμπάνες γιὰτί οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν, οἱ Χριστιανοὶ ἔτρεχαν στὴν ἐκκλησία· τώρα χτυπᾶνε καμπάνες μεγάλες, μὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν πατᾶνε στὴν ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχει παιδί νὰ κρατήσῃ τὴ λαμπάδα. Ἄλλος εἶνε ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, ἄλλος παίρνει τὸ τουφέκι του καὶ πάει νὰ κυνηγήσῃ, ἄλλος κλείνεται σὲ κέντρα καὶ χαρτοπαίζει, ἄλλος πηγαίνει στὰ χωράφια του, καὶ ἄλλος ἀλλοῦ. Πραγματοποιήθηκε ὁ λόγος· ἄδειασαν οἱ ἐκκλησιᾶς καὶ γέμισαν οἱ φυλακές.

● Καὶ δεύτερον. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶπε, ὅτι **ὁ διάβολος θά μᾶς κοσκινίσῃ**. Θά κατεβῇ στὴ γῆ, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψις (12,12)· κι ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα περιμένουμε τὸν ἀντίχριστο, πού θά μᾶς κοσκινίσῃ ὅλους· τὰ παλάτια καὶ τὸ λαό, τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἐργοστασιάρχες καὶ τοὺς γεωργούς, τοὺς παπᾶδες καὶ δεσποτάδες καὶ πατριάρχες.

Θά μᾶς κοσκινίσῃ ὅλους ὁ διάβολος. Ἀλλά, ἀδέρφια μου, **μὴ φοβηθῆτε**· ὄχι. Παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ Κύριος! Κι ἂν δὲν πιστεύῃς ἢ μάνα κι ὁ πατέρας σου, κι ἂν μὲς' στὸν κόσμο μείνῃς ἕνας, νὰ γονατίζῃς μπροστὰ στὸ Χριστό καὶ νὰ λές· «Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῆ ἀπιστία» (Μάρκ. 9,24). Δὲν θά νικήσῃ ὁ διάβολος, δὲν θά νικήσουν οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ ἄθεοι· θά νικήσῃ ὁ Χριστός, πού ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, θά νικήσῃ ἡ Ὁρθόδοξος Πίστι. Κοντὰ στὸ Χριστό, μικροὶ καὶ μέγασ. Στὰ ἁγία μας χῶματα νὰ παλέψουμε ἔναντι τοῦ διαβόλου.

Καὶ **ὁ Χριστός**, εὐχομαι ἐγώ ὁ ἁμαρτωλός, **νὰ σᾶς φυλάῃ**. Νὰ φυλάῃ τὸν τόπο σας, τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας. Νὰ εἴστε εὐλογημένοι καὶ τρισευλογημένοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2036	Ἀποτομὴ κεφαλῆς Προδρόμου (Μάρκ. 6,14-30) Τρίτη 29 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τώρα χρειαζόταν ἓνας Πρόδρομος!

«Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μάρκ. 6, 18)

Ἐορτὴ, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ καὶ πανήγυρις μεγάλη. Σήμερα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἑορτάζει τὴ **μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου** τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ Προδρόμου.

Νὰ τὸν ἐγκωμιάσουμε, νὰ τὸν ἐπαινέσουμε; Εἴμαστε ἀνάξιοι. Ἄλλωστε ὁ Πρόδρομος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δικά μας ἐγκώμια· **τὸν ἐπαίνεσε ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος**. Εἶπε γιὰ τὸν Ἰωάννη ὅτι «*Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ*»· ἀπ' ὅσους γεννήθηκαν στὸν παλαιὸ κόσμο δὲν ὑπάρχει ἄλλος μεγαλύτερος (Ματθ. 11, 11). Αὐτὸ ψάλλει καὶ ἡ Ἐκκλησία· «*Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε*» (ἀπολυτίκιον). Στὸ σύντομο αὐτὸ κήρυγμα ἂς δοῦμε τὸ μαρτυρικὸ τέλος του, ὅπως τὸ ἱστορεῖ σήμερα ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰωάννου, ἀγαπητοί μου, στὴν Ἰουδαία βασιλεῦσε ὁ Ἡρώδης. Ποιὸς Ἡρώδης; Στὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρονται **δὺο Ἡρώδεις**, ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας καὶ ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας.

Ὁ **Ἡρώδης ὁ Μέγας** ἦταν μία ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία, ἐγκληματίας μὲ στέμμα. Σκότωσε μὲ τὸ χέρι του τὴ γυναῖκα καὶ τοὺς δύο γιουούς του. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του γεννήθηκε ὁ Χριστός. Καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐγκλημά του ἦταν ὅτι διέταξε νὰ σφάξουν ὅλα τὰ βρέφη τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ κάτω, 14.000 νήπια, τῶν ὁποίων τὴ μνήμη ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 29 Δεκεμβρίου. Καὶ ὅπως ἀπὸ μιὰ ρίζα βγαίνουν κλωνάρια, ἔτσι ἀπ' αὐτὸν βγήκαν παιδιὰ ἐγκληματικὰ σὰν τὸν πατέρα τους.

Μεγάλη σημασία ἔχει ὁ **νόμος τῆς κληρονομικότητος**. Πατέρα καὶ μάνα, δὲν μπορεῖτε νὰ ζητε ὅπως θέλετε· ἂν δὲν εἴστε ἐγκρατεῖς καὶ ἐνάρετοι, θὰ τυραννήσετε τὴν ἀνθρωπότητα, γιὰ τὰ ἐλαττώματα ποὺ ἔχετε θὰ μεταδοθοῦν

στὸ παιδί σας. Οἱ ἐξαιρέσεις δὲν καταργοῦν ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα.

Ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας λοιπόν, μεταξὺ τῶν ἄλλων παιδιῶν του, εἶχε καὶ ἓνα γιὸ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα· ἦταν ὁ **Ἡρώδης Ἀντίπας**, ἀντάξιος τοῦ πατέρα του στὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀσωτία. Νυμφεύθηκε μία σεμνὴ κόρη θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀρέτα τῆς Ἀραβίας, ἀλλὰ δὲν φάνηκε πιστὸς σ' αὐτήν. Σὲ ἓνα ταξίδι του στὴ Ρώμη ἔπεσε στὰ δίχτυα αἰσχροῦ ἔρωτος· ἡ Ἡρωδιάς, γυναῖκα τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του, νύφη του δηλαδή, αἰχμαλώτισε τὴν καρδιά του. Ἔτσι καὶ αὐτὴ ἐγκατέλειψε τὸν σύζυγό της, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἡρώδη, καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης ἐγκατέλειψε τὴ νόμιμη γυναῖκα του γιὰ νὰ πάρῃ τὴ συγγενῆ του· ἔγινε αἰμομίκτης. Ὅταν ἦρθαν στὰ Ἱεροσόλυμα κ' ἐγκαταστάθηκαν στὰ ἀνάκτορα, ὁ Ἡρώδης ἔδωξε τὴ νόμιμη γυναῖκα του, τὴ θυγατέρα τοῦ Ἀρέτα· ἐκείνη κατέφυγε στὸν πατέρα της, κ' ἐκεῖνος ἐξωργισμένος κήρυξε πόλεμο ἐναντίον τοῦ Ἡρώδου.

Στὰ ἀνάκτορα τώρα πιά ἡ Ἡρωδιάς, ἡ παλλακίδα καὶ ἀνδροχωρίστρα, καμάρωνε ὡς βασίλισσα. **Τὸ σκάνδαλο ἦταν μεγάλο**, τὸ συζητοῦσαν παντοῦ. Μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν τόσοι ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, γραμματεῖς, φαρισαῖοι, νομομαθεῖς, διδάσκαλοι. Αὐτοί, ὡς φύλακες τοῦ θείου νόμου, ἔπρεπε νὰ ἐλέγξουν τὴν παράβασί αὐτή, τὸ δημόσιο σκάνδαλο. Ἦλεγξε κανεῖς;

«Ἄκρα τοῦ τάφου σιωπή». Ἐὰν ἦλεγχαν, θὰ ἔχαναν τὶς θέσεις καὶ τὴ ζωὴ τους. Κανεῖς δὲν τολμοῦσε. **Ἐνας μόνον**, μέσ' στὸ νεκροταφεῖο αὐτὸ ποὺ δημιουργοῦσε ἡ δικτατορία τοῦ Ἡρώδου, ἓνας παρουσιάστηκε· ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα κ' **ἔρριξε τὸν κεραυνό**. Βασιλιά, εἶπε, «*οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*», δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου (Μάρκ. 6, 18).

Πόσες λέξεις εἶν' αὐτές; Οὔτε δέκα, ἀλλὰ

ζυγίζουν **περισσότερο από χιλιάδες κηρύγματα**. Ὁ Ἰωάννης ἔβαλε τὸν δάκτυλο εἰς «τὸν τύπον τῶν ἡλῶν» (πρβλ. Ἰω. 20,25), ἤλεγξε σφοδρῶς τὴ διαφθορὰ τοῦ Ἡρώδου. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς Μαχαιροῦντος, ἀνατολικά τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης.

Στὶς φυλακὲς ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, καὶ στὰ ἀνάκτορα ἢ παλλακίδα καὶ αἰμομίκτρια μαζί με τὴν κόρη τῆς, ποὺ ἦταν κι αὐτὴ σὰν τὴ μάνα τῆς. Καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔγινε αἰτία νὰ φονευθῆ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Πῶς;

Ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδος, **ἡ Σαλώμη**, βρῆκε εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξῃ τὸ χορευτικὸ τῆς ταλέντο ὅταν ὁ Ἡρώδης ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του κ' ἔκανε στὰ ἀνάκτορα χοροεσπερίδα καὶ δεῖπνο με προσκεκλημένους τοὺς ἀξιωματούχους του. Ἐκεῖ ἔτρωγαν κ' ἔπιναν, καὶ στὸ τέλος ἄρχισε ὁ χορός, χορὸς ἀνατολίτικος, ἀνήθικος, ὅπου διέπρεψε ἡ Σαλώμη. Οἱ συνδαιτυμόνες τὴ χειροκροτοῦσαν, ἡ μάνα τῆς καμάρωνε, κι ὁ Ἡρώδης μεθυσμένος πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἡδονοβλεψία τῆς λέει: –Μὲ ἐνθουσίασες, με ἀίχμαλώτισες, με κυρίευσες· εἶμαι ἔτοιμος νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι ζητήσης, μέχρι καὶ τὸ μισὸ βασιλείο μου!

Ἡ κόρη πολλὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ· παλάτια, κτήματα, ἐκτάσεις, χρυσάφι, ἀσήμι... Δὲν ζήτησε τίποτε ἀπ' αὐτά. Τί ζήτησε; Πῆγε στὴ μάνα τῆς, κι αὐτὴ τὴ συμβούλεψε: –Ὅσο ὁ Ἰωάννης ζῆ καὶ ἐλέγχει, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀσφαλεῖς. Ἀσφάλειά μας εἶνε ὁ θάνατός του. Γι' αὐτὸ νὰ ζητήσης ἕνα καὶ μόνο· τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ... Ὡ κακία γυναικός! ἀναφωνεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· σὲ τί βάραθρο μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ τὴ γυναῖκα ἢ **ἐκδίκησι!**

Ὁ Ἡρώδης ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ· στρατιῶτες του πῆγαν στὴ φυλακὴ καὶ **ἔκοψαν τὴν κεφαλὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου**.

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, με συντομία εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς.

* * *

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, ποὺ μαρτύρησε ὁ ἅγιος Ἰωάννης πέρασαν 19 αἰῶνες, μὰ **ἡ διαφθορὰ** ποὺ βασίλευε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδου ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ σήμερα, καὶ σὲ μεγαλύτερες διαστάσεις μπορῶ νὰ πῶ. Ὁ αἰῶνας μας ὀνομάζεται αἰῶνας τῶν φώτων, θὰ μείνῃ ὅμως στὴν ἱστορία ὡς ὁ πλέον διεφθαρμένος καὶ ἐγκληματικὸς αἰῶνας.

Στὸν αἰῶνα αὐτόν, στὴν τόσο διεφθαρμένη κοινωνία μας, **χρειαζόταν ἕνας Ἰωάννης!** Ὅχι ἕνας Αὐγουστίνος ἢ ἄλλοι μικροὶ κήρυκες, ἀλλὰ ἕνας Πρόδρομος! Ἄν ζοῦσε στὴ γῆ ἐκεῖνος, ἀσφαλῶς δὲν θὰ χαριζόταν σὲ κανένα.

Σὰ νὰ τὸν βλέπω νὰ πηγαίνει – ποῦ;

✓ Πρῶτα - πρῶτα στὶς ντισκοτέκς καὶ **στὰ νυκτερινὰ κέντρα**, ποὺ φύτρωσαν ἀμέτρητα στὴν πατρίδα μας, σὰν μανιτάρια στὴν κοπριά, καὶ διαφθεύουν τὴ νεολαία. Ἐκεῖ θὰ πῆγαινε καὶ θὰ ἔλεγε· Παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ, μακριὰ ἀπὸ ὄω! «*Οὐκ ἔξεστί σοι*», δὲν σὰς ἐπιτρέπεται νὰ ὀργιάζετε ἔτσι, αὐτὸ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὰ ἦθη σας!...

✓ Μετὰ θὰ πῆγαινε **στὰ σπίτια ποὺ ζοῦν ἀστεφάνωτοι**, ποὺ δὲν εἶνε ἕνα καὶ δυὸ ἀλλὰ πλῆθος. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα διαζύγιο, τὸ διαζύγιο ἦταν ἀγνωστο. Τώρα; οἱ δικηγόροι ζοῦν κ' ἔχουν πλουτίσει ἀπ' τὰ διαζύγια, κι ὁ τόπος γέμισε ἀπὸ σπίτια παράνομα με παλλακίδες. Δὲν εἶνε πλέον μία, εἶνε πολλὲς οἱ Σαλώμες καὶ Ἡρωδιάδες. Ἐκεῖ λοιπὸν θ' ἀκούγεται σὰν κεραυνὸς ἢ φωνὴ τοῦ Προδρόμου· «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν*» αὐτὴ τὴ γυναῖκα!...

✓ Καὶ ὁ Πρόδρομος θὰ συνέχιζε τὸν ἔλεγχο πηγαίνοντας – ποῦ; Ἐπιτρέψτε μου νὰ μιλήσω ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες. Θὰ πῆγαινε **στὴ βουλὴ τῶν Ἑλλήνων**, ποὺ νομοθετεῖ αὐτόματο διαζύγιο καὶ ἀποποινικοποιεῖ τὴ μοιχεία, καὶ θὰ καταντήσῃ αὐτὴ ἡ πατρίδα, νὰ μπορῆ νὰ ἀσελγῇ κάθε ἀσελγῆς δημοσίᾳ στὸ δρόμο, κι ὁ ταλαίπωρος ὁ ἀστυνόμος θὰ κρατᾷ τὸ φανάρι νὰ τοὺς προστατεῦῃ, κι ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ θὰ διαμαρτύρωνται γιὰ τὴν ἀκολασία τῆς διαφθορᾶς. Ὡ, ἐδῶ χρειαζόταν ἕνας Πρόδρομος, ὄχι ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ Αὐγουστίνου καὶ ἄλλων ἱεροκηρύκων.

✓ Τέλος ὁ Ἰωάννης θὰ πῆγαινε **στὴν Ἱ. Σύνοδο**, ἐκεῖ ποὺ συνεδριάξουν οἱ ἐπίσκοποι, καὶ θὰ ἔλεγε καὶ σ' αὐτοὺς τὰ δικά τους «*Οὐκ ἔξεστί σοι*».

* * *

Ἀδελφοί μου, ζοῦμε σὲ ἐποχὴ μεγάλης διαφθορᾶς, τὰ ἔσχατα. Οἱ θεομηνίες (σεισμοὶ κ.λπ.) δὲν μᾶς σωφρονίζουν. Ἐξακολουθοῦμε τὸ βιολί μας, τὴν ἀμαρτία μας. Κληρὸς καὶ λαός, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ὅλοι ἔχουμε φύγει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Θ' ἀκούσουμε σήμερα τὸν Ἰωάννη τὸν Προδρόμο; **Θ' ἀνοίξουμε τὰ αὐτιά μας;** Μακάρι. Δὲν τὰ ἀνοίγουμε; τὰ κλείνουμε; Ἐ τότε, δὲν συνεχίζω. Πιάστε τὰ βιβλία, ρωτήστε νὰ μάθετε ποιοὶ ἦταν τὸ τέλος τῆς Σαλώμης, τῆς Ἡρωδιάδος καὶ τοῦ Ἡρώδου, καὶ θὰ φριξετε· τέλος ἐλεεινὸ καὶ τρισάθλιο.

Εἶθε ὁ Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ν' ἀνοίξῃ τὰ αὐτιά ὄλων μας, **ν' ἀκούσουμε τὸ σάλπισμα τῆς μετανοίας**, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸν ὄλεθρο, ποὺ ὅπωςδῆποτε μᾶς περιμένει.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος